Vis

Sergiu Someşan

Mă simt sfârşit, transpirat şi obosit şi mă întreb ce legătură este între rimele fără rost din propoziţie şi starea mea. Am observat de mai multe ori că, în cazuri de angoasă sau de tensiune, versific ca şi cum aş găsi prin asta o supapă de a elibera tensiunea acumulată. Dar ar trebui să verific dacă nu cumva, aşa cum a zis Oana, ăsta este un simptom al nebuniei pe cale de a veni. Sau care s-a instalat deja. Dar atâta vreme cât te suspectezi că eşti nebun, probabil că suferi de altă boală. Mda... Boala răsăritului de lună, care o mai fi şi aia!

Oare am înnebunit totuşi? Mă ridic din pat şi deschid palma: în mâna mea străluceşte Piatra Lunii. "Ştii, mi-a spus Oana când am întâlnit-o prima oară, mi-a plăcut aşa de mult povestea ta despre piatra nestemată, încât am intrat în primul anticariat şi, lângă nişte cărţi vechi, am găsit asta. Am numit-o Piatra Lunii!" O piatră ca toate pietrele, dar o vedeam pentru prima dată pe Oana. Era mai frumoasă decât frazele cu care mă enerva uneori, aşa că am spus prima minciună: „Vai ce piatră frumoasă!" . „He-he, a râs mânzeşte Oana, nu-i frumoasă! Dar când am trecut pe lângă ea mi-a şoptit: cumpără-mă!" M-am uitat compătimitor aşa într-o parte spre ea:

— Auzi, fată dragă, să ştii că nebunii nu sunt ca lupii.

La ridicarea ei nedumerită din umeri am spus:

— Adică nu umblă nici în haite şi nici perechi. Dacă ai hotărât că dintre noi doi, eu sunt nebunul, te rog să mă laşi să-mi joc rolul ăsta în linişte şi pace.

M-a privit compătimitor:

— Hei, trezeşte-te! M-a rugat să o cumpăr... Ce e aşa mare lucru?

Chiar aşa! Putea să o roage să o fure şi atunci să te ţii încurcături!

— Şi asta nu-i nimic, continuă Oana senină, dar, dacă noaptea o ţin în mână, mă face să visez.

— Pe mine! sar eu bucuros cu gândul că la urma-urmei nu e nimic altceva decât o modalitate ceva mai deosebită de a-mi transmite ceea ce simte pentru mine.

— Nu pe tine, îmi pare rău. Visez o lume... să ştii că te-am căutat pe acolo dar nu erai... Nu e nimeni , sunt numai eu într-o ţară minunată şi înconjurată de papagali. Ştii, în mod normal am alergie la papagali, dar acolo chiar îmi plac... În zare se văd nişte munţi albaştri, iar lângă mine e un lac în care, dacă fac baie, mă simt mai tânără, mai frumoasă...

— Eşti frumoasă şi eşti tânără aşa că ce mai vrei?

— Ştiu, măi! Dar acolo par cu totul altfel... Aş vrea să vezi locul acela...

— Păi, dă-mi şi mie piatra la noapte.

— Ia-o! Să-mi spui mâine cum a fost.

Iau pietroiul din mâna ei şi o privesc pentru prima dată în faţă. E frumoasă! Prospector de fete frumoase ar fi trebuit să mă fac. Am ghicit-o din o mie că este cea mai grozavă. Dumnezeu, când s-a gândit cum să o facă, parcă m-a întrebat pe mine. Pentru prima dată îmi regret vârsta, greutatea şi promisiunea unei relaţii platonice. Asta este... Vrei o fată, ai o piatră. „Bine că nu mi-a dat-o în cap", îmi spun eu în gând şi scurtez cât pot de mult întâlnirea.

Acum stau pe marginea patului şi mă simt greu, transpirat şi murdar faţă de lumea de unde am venit. Am recunoscut imediat locul. Papagalii, lacul, în depărtare munţii albaştri... Numai că, fire ceva mai analitică decât Oana, am verificat senzaţia de bine imediat în oglinda lacului: da, eram altfel. Aşa cum aş fi vrut să fiu dacă cineva m-ar fi întrebat aşa ceva. Sau dacă viaţa nu m-ar fi făcut suspicios, egoist şi rău. Aveam în priviri o seninătate pe care de puţine ori în viaţă am întâlnit-o în ochii unor oameni şi întotdeauna am invidiat-o. „Eh, unde eşti acum Oana să mă vezi?" Am adormit fericit pe malul lacului. Deci totul era adevărat. Chiar şi florile ca nişte păpădii de pe malul lacului din care am rupt câteva fire...

M-am ridicat cu piatra Oanei în mână, am privit la cealaltă mână unde aveam florile galbene şi am mers la dulăpiorul unde era piatra mea. Era exact la fel. Deci bătrânul vrăjitor nu mă minţise.

Acum trebuia doar să mă duc să-i duc florile, să mai dau apoi o fugă la anticar să-i dau banii promişi pentru că a ţinut vreme de o săptămână pietroiul lângă „Faust" de Goethe de care eu îi vorbeam până la exasperare Oanei. Şi despre colecţia mea de cărţi vechi. Ce face uneori subconştientul...bine îndrumat. He-he, Oana dragă, ce victimă uşoară ai fost pentru un vulpoi ca mine. Îmi amintesc cu plăcere de vizita la bătrânul astrolog: cred că până şi pe el l-am manevrat puţin prin nehotărârea mea magistral jucată la început.

— Ştiți, i-am spus eu poticnit, iubesc o fată extrem de tânără în comparație cu vârsta mea.

Şi-a ridicat ochii cenuşii din astrolab sau ce instrument o fi avut el acolo, deşi eu mă aşteptam la vreun glob de cristal.

— Domnul meu, mi-a spus el privindu-mă grav, legenda lui Faust e veche de câteva secole. Nu văd de ce ar fi cazul să ne reamintim de ea. Sau, mai rău, s-o reeditãm… Iar filtre de dragoste se vând cu două magazine mai jos…

— Ştiți, doctore, sau, mă rog, cum considerați necesar să vă spun… Nu vreau să o oblig să mă iubească. Vreau… să mă iubească dar… (m-am poticnit teatral apoi am reluat)… ştiți, poate, dacă totuşi aş semna un act sau aşa ceva, ca sufletul meu după moarte să revină unor persoane interesate… şi am tuşit uşor arătând în jos, cam unde credeam eu că ar fi situat Iadul.

— A! făcu dumirit astrologul. Vă referiți la Diavol… Păi, mi-e teamă că nu prea ar fi interesat de sufletul unui ateu între două vârste care, după câte se pare, oricum a păcătuit destul ca să-i fie client sigur atunci când va veni vremea.

— Dar… tuşi el cu subînțeles, poate reuşim să rezolvăm altfel mica dumneavoastră problemă… Există posibilitatea trimiterii, a dumneavoastră şi a tinerei domnişoare, într-o lume ideală, unde toate problemele se vor rezolva de la sine… numai că va trebui să întoarceți măcar o dată pentru a-mi aduce prețul pentru această călătorie…câteva fire de flori galbene ca nişte păpădii care cresc acolo, pe malul unui lac. Îmi sunt necesare pentru prepararea unor ingrediente… să zicem indispensabile… Şi eu nu pot , din păcate, să vizitez această lume… Avatarul şi un anumit cod îmi interzic intrarea în această lume. Apoi, poți să rămâi acolo pentru totdeauna… tânăr… şi probabil iubit. Pentru asta va trebui pur şi simplu ca, atunci când veți ajunge amândoi acolo, să arunci pietrele în lac… Ca să fii sigur că nu vei fi tentat să te întorci…

*

Pe malul lacului, lângă Oana, privesc munții albaştri din zare. Sunt fericit, sunt iubit şi aş vrea ca clipa de acum să nu se mai sfârşească niciodată. Parcă ghicindu-mi privirea, se întoarse spre mine. Între noi stau cele două pietre. Le ia în mână şi le priveşte lung. Apoi cu o mişcare grațioasă le aruncă în lac.

— Hei, tresar eu, asta ar fi trebuit să o fac eu…

— Dacă aş fi aşteptat după tine, multe nu s-ar fi întâmplat… Poate nici nu l-ai fi vizitat pe magician…

La privirea mea nedumerita rupse o floare galbenă ca păpădia dintre noi şi mi-o arătă:

— Chiar crezi că pentru atâta lucru cineva ar facilita excursii într-o asemenea lume?

Mă privea zâmbind şi în ochi îi străluceau irizații aurii pe care nu le mai văzusem parcă până atunci.

— Cine eşti tu, Oana?

Zâmbetul ei se accentuă:

— Poate o zeiță care se plictiseşte… şi care, din plictiseală, a inventat o lume. Şi te-a inventat şi pe tine… Sau sunt numai o femeie care iubeşte… mi-a şoptit ea mai târziu. De fapt e acelaşi lucru…